

7. 6. 2026 – Zůstal někdo z nepřátelského domu?

1. čtení: Lk 6, 26-36

Píseň: S344 – Tvá svoboda

Základ kázání: 2Sam 9

Kázání: Milí shromáždění,

jak svatí mohou být lidé – i vládcové! Nakonec i v morálním smyslu – po letech svatosti v biblickém smyslu oddělenosti, jinakosti, odlišnosti. Která se tak stane přirozenou, automatickou. Místo hříchu, sebestřednosti, pýchy.

Tak i David *opět* prokazuje své mesiášství. Po kolikáté už? Opět činy, které dodnes takřka nikdo nedělá. Navzdory pohádkám o „vyspělé“ společnosti. Opět činy i slovy *nelibivými* i pro ty, kterých se týkají.

Tak v předchozí kapitole David vyřešil většinu *vnějších* problémů Božího lidu. Vypořádal se s nejvytrvalejšími a nejnebezpečnějšími nepřáteli vojenskými i náboženskými – Pelištejci, Moábci, Aramejci. I na dnešní poměry absurdně, směšně, *nepředstavitelně* humánně. Humanisticky. O kolik víc na poměry *tehdejší*! Protože dle *biblického*, tj. *Božího*, milosrdenství. Ačkoli oni usilovali po staletí vyvraždit Boží lid. A jedni z nich v tom pokračují dodnes.

Tak v dnešním příběhu David *úplně stejně* řeší také záležitosti *vnitrokrálovské*. *Konečně* totiž David může splnit slib daný milovanému Jonatánovi. Který je už léta mrtvý.

Ačkoli hned první věta celého příběhu je překvapivá: David *nevěděl*, jestli někdo z domu šíleného nepřítele Saula *vůbec* přežil. Protože je nedal nijak sledovat. Ačkoli měli legitimní nárok na trůn. Tak byli Davidovými nepřáteli a konkurenty o moc. Kdo z mocných dnes *nesleduje* své konkurenty a přátele?

A David místo, aby se v „blažené nevědomosti“ tvářil, že v tom případě přece *nemusí* plnit své sliby – začal se pít po pravdě. Vynaložil snahu, aby zjistil, zda náhodou *nemusí* splnit svůj slib. Již dávno mrtvým lidem. To dělá opět kdo – byť z křesťanů? Naopak podobnost s Ježíšem je snad (po kolikáté už?) nasnadě.

Hned poté David *vyjasnil*, o co mu jde. Aby nikoho ani nenapadlo, že dělá, co je normální a běžné dodnes: Shání informace o konkurentech, aby se jich zbavil. Ne, nic takového. Místo toho božské, kristovské, mesiášské: „*Rád bych jim prokázal milosrdenství.*“ Kdo *chce* prokazovat milosrdenství – komukoli? A kdo svým nepřítelům? Kdo potomkům vrahů, maniaků, kteří se i *nás* pokusili tolikrát zabít?

Tak svatí mohou být lidé. I vládcové. Tak božsky-přirozeně milosrdní. Jak cizí a vzdálené to je i „věřícím“ i dnes! Namáhat se splnit sliby, které můžeme zamlčet? Hledání, komu můžeme *učinit milosrdenství* – zadarmo, nezištně, dokonce na svůj úkor?

To celé je pak ještě umocněno Mefíbošetovou slabostí. Je chromý, kulhá. Fuj. Proč se s takovým otravovat? Nebylo by lepší, aby se takový vůbec nenarodil? Aby neměl děti (má syna!)? Vždyť je prokletý bohy! Proč se s takovým zahazovat – vždyť nemůže žít „normální“ život! Ať už „normální život“ znamená cokoli.

Právě proto právě to řekl jako *první* informaci o Mefíbošetovi jeho sluha Síba. Správně logicky předpokládá, že o *takového* chromajzla se nebude chtít starat *nikdo*. Natožpak jeho konkurent o moc – současný král. Vždyť ani jeho otrok Síba si s princem Mefíbošetem nedělal těžkou hlavu. Nechal ho odstěhovat pryč od sebe. A sám si hrál na „správce“ Mefíbošetova majetku – zděděného po Saulovi. Ale o Mefíbošeta se staral někdo jiný.

A někde úplně jinde. V místě, které může i nám být srozumitelné. Lódebar je složenina dvou hebrejských slov: Záporky ló = „ne.“ A slovesa d-b-r = mluvit. *Otrok* Síba tedy svého pána, *prince* Mefíbošeta, odstěhoval do „o tom se nemluví“, „Nemluv!“ Nebo do „nestojí za řeč.“

Tak i Mefíbošet očekával při předvolání k Davidovi jen to nejhorší. Moc dobře věděl, co byl zač jeho otec Saul. Co Davidovi tolikrát provedl. Nezbylo mu tedy než uboze, nejubožeji se ponížit. Poslední princ prvního krále Božího lidu, se Davidovi představil jako *jeho otrok*. To dělá dnes kdo? Vůči komu? Ačkoli ve Starém zákoně to je běžné. A Ježíš dokonce *přikazuje* být otroky bližních (Mt 20, 26-27; Mk 10, 43-44). A ze stejného se vyznává také apoštol Pavel (1Kor 9, 19). Opět si ani nedovedeme představit, že bychom se *právě* kvůli svému křesťanství stali něčími otroky. Dobrovolně. Podle Kristova příkazu. I příkladu. I jeho předchozích následovníků. Ale máme za to, „jak přežitý, zastaralý, *krutý* je ten Starý Zákon!“

Jak daleko máme k biblické svatosti. K plnění Ježíšových příkazů a příkladu! K morálce starozákonního příkladu. Ačkoli starověcí křesťané, pronásledovaní, vraždění, kamenovaní a bičovaní byli v drtivé většině *doslovnými* otroky!

Proč je asi západní protestantské křesťanství považováno za impotentní, zanedbatelné?

Tak David Mefíbošetovi odpověděl tradičními božskými starozákonními slovy. Těmi, která tak strašně moc chceme také *my* slyšet. Ale abychom se pro ně alespoň prohlásili něčími otroky? Nebo se jimi skutečně stali? To ne. *My chceme slyšet to, co chceme slyšet.* Ostatní nás nezajímá. Od lidí ani od Boha.

Tak jednáme jako Jóbova bláhová manželka (Jb 2, 10). Stejně i s lidmi. A jsme strašně překvapení, když stejně pak jednají lidé s námi. I Bůh. Že naše zlo, obtížné, otravné ani snášet prostě *nechtějí*. Ani naše slova poslouchat *nechtějí*. A tak to nedělají. Stejně jako my jim. Proč by se kdokoli choval k nám *jinak*? „Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jedněte vy s nimi.“ Řekl opakovaně Ježíš. Tak lidé opakovaně dostávají, co opakovaně sami chtěli – a dělali.

A stejně i David a Mefíbošet. Jen obráceně než většina lidí dodnes. David přijímal a činil a dělal i to Boží, co se mu *nelíbilo*. S čím *nesouhlasil*. Proti čemu se dodnes bouří lidská přirozenost: Miloval své nepřátele. Plnil sliby, které nemusel plnit. Prokazoval milosrdenství potomkům svých nepřátel. Mrzákům. Ochuzoval sebe pro bohatství i svých nepřátel a konkurentů. Jak krutý, zlý, nemorální a překonaný je ten „Starý“ Zákon, že?

Tak David vrátil Mefíbošetovi majetek, který si mohl klidně nechat. Vrátil mu Saulova pole. Toho šíleného, zmagořeného krále. Zlého a špatného krále. Jehož památka přece má být vymazána z dějin! A z jeho majetku máme žít my – tak spravedliví, vyvolení! Ne potomci těch zlých a šílených – „jablko přece nepadá daleko od stromu!“

David tuto lidskou přirozenost *opět* odmítl. Jak snadno – když po tolikáté! A vrátil Mefíbošetovi, co mu *před Bohem* patřilo. Ačkoli tento mrzák sám na těch polích nemohl ani pracovat. Jak absurdní!

A ani na tom neměl *mesiaš* dosti. Stejně jako Bůh nedělá jen, co je „absolutně minimálně nezbytné.“ Tak ani David. Ani Ježíš. Ani Abraham, Izák, Jákob. Mojžíš. A další. Ještě navíc pozval Mefíbošeta, aby *bydlel v Davidově domě*. Aby *jedl u Davidova stolu*.

A tak, aby mohl Davida snadno a kdykoli zabít. Byť otráveným jídlem či pitím. A tak se stát právoplatným králem! Taková je přece lidská přirozenost dodnes!

Ale Mefíbošet *nebyl* Saulem. A tak na milosrdenství a obět' a dobro i svého nepřítele odpověděl *dobrem*. Na splnění Boží vůle odpověděl Mefíbošet *dobrem*. Nechal se vykoupit, spasit. Sám proměněn Božím milosrdenstvím. Nechápal, proč takový mrtvý pes jako on by měl dostat takovou péči a výsadu. Vždyť byl *po zásluze* potrestán pro hřích své rodiny a otců (Ex 20, 5-6). Dokonce podle *Boží* spravedlnosti. Alespoň zdánlivé.

Tak proč najednou dostává Boží milosrdenství? Vskutku královské, mesiášské – on, mrzák a konkurent a nepřítel?!

Protože Boží milost je *vždy* zadarmo. Už života. Už světa. Tak i vykoupení a spása. Ano, v *odpovědi* na ně má člověk činit a obětovat *mnohé vlastní* – hle, David i další. Ale *až poté*, co přijme a rozpozná Boží milost darovanou právě *zcela zadarmo*. Dokonce *navzdory* našim „zásluhám“ a skutkům.

Tak není divu, že *Síba* se naštvál. Taková „čára přes rozpočet!“ Tak šikovně prince Mefíbošeta odsunul, že si mohl žít ze Saulova majetku. A léta mu to procházelo. Tak i nyní, velmi drze, oznámil Davidovi, že princ Mefíbošet přece mohl a může jíst u *jeho* stolu. U stolu svého blahosklonného *otroka!* Nemusí u královského, davidovského.

Protože Síba se ani tímto Božím, božským milosrdenstvím proměnit *nenechal*. I nyní zůstal otrokem pýchy, sebestřednosti, sobectví, hlouposti. Lidství. I tváří v tvář mesiášskému, řecky *kristovskému*, jednání. Tváří v tvář *božství*. Jako tolikrát stejně Ježíšovi učedníci. Jako tolik „křesťanů“ dodnes.

Protože Bůh se nikomu nenutí. Protože nikoho z nás k ničemu nepotřebuje. To my jsme závislí na Něm. Každou myšlenkou. Každým nadechnutím. Každou sekundou života. A přesto se stává naším služebníkem, otrokem. Aby nás zachránil. Ponižuje se – až na kříž a do hrobu a do pekla. Abychom přijali jeho záchranu.

Tím, že ji budeme stejně žít a nabízet ostatním. Nezištně. Obětavě. Tolikrát na vlastní úkor. Jako David. Jako Mojžíš. Jako Ježíš. Jako už Abraham. A to zejména těm, kteří *kulhají* – doslova i přeneseně. Jako Mefíbošet. I Síba. I Saul. **Amen**

Píseň: EZ408 – Všech věků mocný králi; 1.-5. sloka